

Διαφθορά στο Ποδόσφαιρο: συνέπεια κακής διάρθρωσης και κακών δομών

/ [Πεμπουσσία](#)· [Ορθοδοξία](#)-[Πολιτισμός](#)-[Επιστήμες](#)

Η κοινή επιθυμία των Ελλήνων πολιτών για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος στον αθλητισμό από όπου και αν προέρχεται, ανοίγει νέους δρόμους για τη συνεργασία μεταξύ των αθλητικών φορέων με την ελληνική κυβέρνηση, της ελληνική πολιτεία και των θεσμών της,

του καλοδιάθετου ελληνικού αθλητικού κινήματος και άλλων ενδιαφερόμενων μερών που επηρεάζουν τους Έλληνες φιλάθλους και τους φίλους των αθλημάτων.

Η παρούσα ομιλία, αντικατοπτρίζει την θέληση της κοινωνίας των πολιτών για διέξοδο, λύτρωση, δικαίωση και ελπίδα για το μέλλον του ελληνικού αθλητισμού και στρέφεται ενάντια τις χειρότερες απειλές του δηλαδή την χειραγώγηση, τα στημένα παιχνίδια, την διαφθορά την εγκληματικότητα, το χρηματισμό και την μη χρηστή αθλητική διακυβέρνηση.

Μάστιγες που αφορούν λιγότερο τους παίκτες αθλητές προπονητές διαιτητές φιλάθλους και πολίτες και περισσότερο, παράγοντες, αθλητικά στελέχη, ατζέντηδες, ιδιοκτήτες αθλητικών ανώνυμων εταιρειών και μεγάλων αθλητικών συλλόγων, τα μέλη και στελέχη των υπερκείμενων ενώσεων και αθλητικών ομοσπονδιών και φυσικά την στοιχηματική αθλητική βιομηχανία

Θεωρούμε τις μάστιγες αυτές ως ένα κοινωνικό πρόβλημα, μια πρόκληση της μονοπωλιακής αυτόνομης αθλητικής οικογένειας της αθλητικής βιομηχανίας και των οικονομιών κλίμακας.

Ως μια πολύ ανταγωνιστική δραστηριότητα και ακόμη περισσότερο μια επιχείρηση πολλών εκατομμυρίων ευρώ, ο επαγγελματικός αθλητισμός μπορεί να υπόκεινται σε διαφθορά.

Τα συνεχή πρόσφατα σκάνδαλα το ενισχύουν αυτό. Ενώ η εφαρμογή των αρχών της χρηστής αθλητικής διακυβέρνησης είναι το κλειδί, οι Ελληνικές Αυτόνομες Αθλητικές Οργανώσεις, καθώς και η ελληνική κυβέρνηση και πολιτεία, η οποία και τους υποστηρίζει οικονομικά, έφτασαν σε αδιέξοδο και πρέπει από κοινού να ακολουθήσουν, μαζί, μια πολιτική «μηδενικής ανοχής».

Αυτή η αναγνώριση του αδιέξοδου λαβύρινθου, είναι από μόνη της μια αξιόλογη επίτευξη παραδοχής του προβλήματος της ΛΕΡΝΕΑΣ ΥΔΡΑΣ όλων των μετόχων του ελληνικού αθλητισμού , που όμως αναδεικνύει τουλάχιστον ένα σημαντικό ερώτημα:

Αν κάποιες τριτοβάθμιες Αθλητικές αυτοδιοίκητες Ελληνικές Οργανώσεις βρίσκονται στο φαύλο κύκλο σκανδάλων και διαφθοράς, ή έχουν στους κόλπους τους μεμονωμένους διεφθαρμένους ανθρώπους και παράνομες πρακτικές, πώς μπορούν να λειτουργήσουν ως αξιόπιστοι εθνικοί εταίροι για την καταπολέμηση της χειραγώγησης του χρηματισμού και της αδιαφάνειας στον αθλητισμό;

Πρόκειται περισσότερο για ελαττωματικούς και απαρχαιωμένους θεσμούς

διοίκησης παρά για κακούς ανθρώπους που και οι ίδιοι καταλήγουν θύματα ενός διαβρωμένου συστήματος μεμονωμένων συντεχνιών.

Οι Ελληνικοί αυτόνομοι Αθλητικοί Οργανισμοί και φορείς του αθλητισμού που απολαμβάνουν την ελευθερία που τους έδωσε η ελληνική κοινωνία και πολιτεία να μονοπωλούν, και το δικαίωμα στην ελευθερία «του συνεταιρίζεσθαι», με σεβασμό στην αυτοδιοίκηση και αυτοδιάθεση τους, αναμένεται να παρέχουν με την σειρά τους πολυάριθμα κοινωνικά οφέλη για τους Έλληνες πολίτες, και με την υποστήριξη του ελληνικού κράτους στο πλαίσιο της ισχύουσας ελληνικής νομοθεσίας.

Εάν το αυτόνομο ελληνικό αθλητικό κίνημα διοίκησης του αθλητισμού είναι και θέλει να ενεργεί ως αξιόπιστος και αποτελεσματικός εταίρος στην αντιμετώπιση των προκλήσεων διαφθοράς, ένας κοινός παρονομαστής απαιτείται: ένα πολύ καλύτερο επίπεδο αθλητικής εταιρικής διακυβέρνησης από ότι σήμερα, ειδικά στους ελληνικούς αθλητικούς εθνικούς φορείς που διέπουν τον ελληνικό αθλητισμό.

Αν και το τελευταίο ελληνικό φαινόμενο στον αθλητισμό σε ότι αφορά το στήσιμο αγώνων και το σύνδρομο σκανδάλων διαφθοράς, μπορεί να είναι ευκαιριακή περίπτωση για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η διαφθορά στην ελληνική αθλητική κοινότητα είναι μάλλον συνέπεια της κακής διάρθρωσης και δομών παρά των κακών διευθυντών, στελεχών και εύπορων ιδιωτών επιχειρηματικών συμφερόντων.

Εν ολίγοις, επί δεκαετίες 1940 - 2000 το φορτίο των ερασιτεχνικών δομών του ελληνικού αθλητισμού, δεν ήταν σε θέση να σηκώσει το βάρος της τεράστιας εμπορικής επιτυχίας της περασμένης δεκαετίας, κυρίως στα ομαδικά δημοφιλή αθλήματα του αθλητισμού. Πολλοί πειρασμοί προσφέρθηκαν και προσφέρονται στον επαγγελματικό αθλητισμό, και σπάνια υπάρχουν μηχανισμοί εσωτερικού ή εξωτερικού ελέγχου για να βοηθήσει τους αθλητικούς ηγέτες και τα στελέχη ομοσπονδιών, ενώσεων, συνδέσμων, ΠΑΕ, ΑΑΕ, και αθλητικών ομάδων, συλλόγων, σωματείων, να αντισταθούν στη διαφθορά και δωροδοκία.

Με τους ανύπαρκτους εσωτερικούς ελέγχους και τις λογοδοσίες, τη διαφάνεια και τη ακεραιότητα να λείπει, πολλές αθλητικές οργανώσεις του αθλητισμού που από ερασιτεχνικές έγιναν επαγγελματικές, αγωνίζονται τώρα με την κατάχρηση της εξουσίας και της διαφθοράς.

Αυτό δεν είναι ένα μοναδικό πρόβλημα, καθώς λόγω της προσοχής των μέσων αθλητικής ενημέρωσης για τον υψηλό αγωνιστικό αθλητισμό που εξασκεί το σύγχρονο επαγγελματικό αθλητισμό, οποιοδήποτε αρνητικό συμβάν προβάλλεται

στο κοινό ως ένα σκάνδαλο, το οποίο αμαυρώνει την εικόνα του ελληνικού αθλητισμού και αθλητισμού και καταστρέφει την εμπιστοσύνη του φιλάθλου και της κοινής γνώμης και τη συμβολή του αθλητισμού στην κοινωνία.

Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο αποτελεί τμήμα της ομιλίας του «Διαχρονικά συμπτώματα παθογένειας του ελληνικού ποδοσφαίρου» του κ. Νίκου Θεοδώρου, Οικονομολόγου αθλητισμού και Μέλους της Διεθνούς Διαφάνειας, στην ημερίδα με θέμα «Ποδόσφαιρο και Έννομη Τάξη» που διοργάνωσε στις 18-4-2015 το Ινστιτούτο Διεθνούς και Ελληνικού Αθλητικού Δικαίου